

Vindecări prin credință

Este un fapt remarcabil că în zilele noastre sistemele ecleziastice și alte sisteme religioase au inclus vindecarea prin credință în sistemul lor de învățături. Pentru unii, aceasta constituie chiar centrul cultului lor. Și Biserica Catolică are locuri în care au loc vindecări prin credință, cum ar fi Lourdes în Franța, cu izvorul său miraculos, Einsiedeln în Elveția, cu imaginea miraculoasă a Fecioarei Maria, Kevelaar, Neviges și altele în Germania. În toate aceste locuri se spune că au avut loc vindecări miraculoase. Și „știința creștină” (christian science) are practicieni ai miracolelor, care sunt disponibili în caz de boală și încearcă să-și convingă pacienții că nu există deloc durere și boală și că trebuie doar să urmeze instrucțiunile lor pentru a obține o stare de bine deplină.

Mai mult, există oameni, care pretind că pot face ceea ce au făcut apostolii și că posedă aceleași puteri miraculoase, care le-au fost date apostolilor și altor oameni de către Dumnezeu la începutul istoriei Bisericii, pentru a dovedi astfel păgânilor și altor oameni ignoranți adevărul creștinismului.

Creștinul ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu examinează toate aceste afirmații și învățături prin Cuvânt, singurul călăuzitor infailibil în toate timpurile, dar mai ales în aceste zile, când înșelăciunile lui satan încearcă să amestece adevărul cu eroarea pentru a abate sufletele de la credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

1 Ioan 4 ne oferă două pietre de încercare, pentru a distinge profeții falși de cei adevărați și pentru a testa duhurile. „Duhul adevărului” va mărturisi întotdeauna că Isus Hristos a venit în carne, adică va susține întregul adevăr referitor la Persoana Sa: Dumnezeu adevărat și Om adevărat, Dumnezeu și Om într-o *singură* Persoană. „Duhul răătăcirii” (1 Ioan 4.6) nu va recunoaște niciodată acest adevăr. Al doilea criteriu este: „Noi (apostolii) suntem din Dumnezeu; cine Îl cunoaște pe Dumnezeu *ne ascultă*” (1 Ioan 4.6). Așadar, cine ascultă de apostoli nu este un duh rău. Desigur, astăzi nu mai avem apostoli, dar avem scrierile lor, iar „duhul răătăcirii” nu va recunoaște niciodată scrierile apostolice care ne-au fost date în Cuvânt.

În ceea ce privește minunile, care se manifestă prin vindecări și lucruri similare, Scriptura ne arată că acestea au fost date întotdeauna doar la începutul unei epoci divine sau al unui moment special din istoria divină, dar nu la sfârșit, după ce a început decăderea.

Să luăm ca exemplu poporul Israel. Minuni miraculoase au marcat ieșirea din Egipt, călătoria prin pustiu și intrarea în țara promisă, precum și vremurile lui Ilie și Elisei. Dar în zilele decăderii și idolatriei crescânde, la sfârșitul cărora iudeii au fost duși în captivitate, nu mai găsim astfel de lucrări. Atunci Dumnezeu a intervenit doar în măsura în care, în căile Sale providențiale, a îndreptat bunăvoința împăratului persan spre popor, astfel încât acesta i-a ajutat să se întoarcă în Canaan.

Dumnezeu a fost, ca întotdeauna, credincios celor care, precum Ezra și Neemia, au recunoscut decăderea și s-au supus mâinii Sale pedepsitoare. Când rămășița sub Ezra a ridicat din nou altarul lui Dumnezeu în cetatea fără ziduri, încrezătoare în protecția Lui, El era cu ei. Dar nici norul de glorie nu a apărut și nici foc sfânt nu a coborât din cer pentru a mistui jertfele de pe altar, așa cum se întâmplase în zilele lui Solomon (2 Cronici 7.1). De asemenea, nu era niciun preot pentru Urim și Tumim, care să completeze lipsurile din registrele genealogice (Ezra 2.63). Dacă iudeii ar fi revendicat atunci puterile miraculoase, care se manifestaseră în trecut printre ei, ar fi renunțat astfel la singura poziție în care Dumnezeu îi mai putea binecuvânta. Dar ei nu s-au gândit să-și însușească ceva ce nu le aparținea, iar Dumnezeu le-a recunoscut credințioșia.

Și cum stă creștinătatea astăzi? Complet secularizată, ea este fragmentată în partide și secte, în care există oameni care predau cele mai nesănătoase și mai rele lucruri. Și unii dintre acești oameni sunt atât de orbiți încât pretind că au puteri supranaturale, pe care nici ei înșiși nu le-ar fi avut pe vremea când Biserica era încă unită, curată și simplă.

Pentru un creștin smerit, care recunoaște ca singură călăuză Cuvântul lui Dumnezeu, este clar că Dumnezeu nu se *poate* manifesta printr-o Biserică decăzută și stricată, prin semne exterioare, precum minuni, vindecări etc. Afirmția că ea ar avea astfel de puteri dovedește doar ignoranța cu privire la ceea ce este potrivit pentru zilele din urmă ale epocii creștine.

Faptul că Dumnezeu rămâne Același în credincioșia Sa față de toți cei care ocupă locul supunerii este o altă chestiune. Aceștia pot conta pe El în orice moment, oricât de grele ar fi zilele.

Toate scrisorile scrise în zilele de pe urmă, cum ar fi a doua epistolă către Timotei, a doua epistolă a lui Petru, epistola lui Iuda, epistolele lui Ioan, arată clar unde va ajunge Biserica mărturisitoare. Nu există nicio speranță pentru vreo restaurare ca instituție. Pe de altă parte, niciuna dintre aceste epistole nu ne dă dreptul să așteptăm minuni, vindecări și altele asemenea în zilele noastre.

Un creștin înțelept și simplu nu va dori în zilele noastre altceva decât să-și urmeze calea cu smerenie, privind spre Domnul, ca El să-i dea înțelepciune și putere și să-l facă capabil să păstreze adevărul așa cum este el conținut în Scripturi, care sunt în stare să facă „pe omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună” [2 Timotei 3.15].

În ceea ce privește întrebarea dacă în zilele noastre nu ar mai fi posibile puterile miraculoase, este de la sine înțeles că *puterea* lui Dumnezeu este astăzi aceeași ca la începutul istoriei Bisericii. Ceea ce dorim să subliniem este doar faptul că ele nu sunt în concordanță cu sfârșitul epocii creștine în care ne aflăm. Dar tot ceea ce este nou și excită simțurile are astăzi mai mult ca niciodată o atracție pentru marile mase, și astfel sufletele neîntărite sunt ademenite.

Pasajul cunoscut din capitolul 5 al Epistolei lui Iacov este probabil un punct de sprijin principal pentru cei care susțin vindecările prin credință în zilele noastre. Acolo, după cum știm, bolnavul este îndemnat să cheme pe bătrânii adunării, ca să se roage pentru el și să-l ungă cu untdelemn în Numele Domnului. Dacă ne amintim că „adunarea” (biserica) cuprinde toți credincioșii adevărați din locul respectiv, indiferent de denumirea lor, atunci nu ar trebui să fie atât de ușor în zilele noastre să găsim acești „bătrâni”, care sunt probabil împrăștiați în diferite grupări.

Desigur, nu este nimic împotrivă dacă un creștin bolnav cheamă la rugăciune un număr de bărbați evlavioși (cu condiția că această dorință este în sufletul lui), mai ales dacă el este convins că boala lui este o pedeapsă permisă de Dumnezeu pentru vreun păcat, pe care „trebuie să ni-l mărturisim unii altora” (Iacov 5.16). Dar aceasta este cu totul altceva.

Despre întrebarea de față s-a spus foarte bine¹: „Pentru a obține binecuvântarea este necesară credința adevărată. Dar Dumnezeu pune binecuvântarea în mijlocul adunării credincioșilor adevărați. În guvernarea și disciplina Sa, El se găsește aici pentru credință. ... În acest pasaj al scrisorii noastre nu este vorba despre păcatele care aduc disciplinare din partea adunării asupra individului, ci despre căile lui Dumnezeu în circumstanțele obișnuite ale vieții și, mai ales, în legătură cu disciplina (educația) Sa. Recunoscând mâna lui Dumnezeu și considerând că ceea ce i se întâmplă nu este o simplă întâmplare, cel în cauză caută intervenția lui Dumnezeu în conformitate cu harul Său. ... Când Iacov spune: „Dacă a făcut păcate, i se va ierta aceasta”,

¹ Compară cu J. N. Darby, Studii asupra epistolei lui Iacov.

aceasta trebuie înțeles astfel: dacă fratele bolnav se căiește, recunoscând mâna lui Dumnezeu, păcatele care au provocat pedepsirea din partea lui Dumnezeu și au împiedicat vindecarea bolii îi vor fi iertate, în măsura în care este vorba de disciplina lui Dumnezeu în guvernarea Sa.”

Există cazuri în care *nu este* intenția lui Dumnezeu să restaureze.² Există „păcat care duce la moarte” și există „păcat care nu duce la moarte”. Pentru primul caz se aplică cuvintele grave: „Despre acesta nu spun să se roage” (1 Ioan 5.16). Acest singur verset dovedește greșeala dorinței de a vindeca fără discernământ. Trebuie remarcat aici că ceea ce se spune în acest verset despre moarte se referă la *moartea fizică*. Relatarea despre Anania și Safira din Faptele apostolilor 5 oferă o explicație în acest sens. Suferințele acestor doi oameni au fost mântuite, dar ei au fost răpuși din cauza păcatelor lor. La fel și în Corint erau mulți slabi și bolnavi, iar o bună parte dintre ei adormiseră. Mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu era asupra adunării din cauza comportamentului lor trist la sărbătoarea Cinei Domnului (1 Corinteni 11.30).

Apostolul Pavel, care a vindecat atât de mulți oameni, a exercitat această putere doar pentru a dovedi adevărul creștinismului celor îndepărtați. El nu a folosit-o, de exemplu, în favoarea celor apropiați lui. Astfel, îl auzim spunând despre Epafrodit: „A și fost bolnav aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el” (Filipeni 2.27). Iar iubitelui său fiu Timotei îi scrie: „Nu mai bea numai apă ... din cauza stomacului tău și a deselor tale îmbolnăviri” (1 Timotei 5.23), și mai târziu: „Pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet” (2 Timotei 4.20).

Citatul cunoscut din Isaia 53.4, menționat în Matei 8.17: „El Însuși a luat neputințele noastre și a purtat bolile noastre”, este adesea folosit ca argument de către reprezentanții doctrinei vindecării prin credință. Dar contextul arată clar că pasajul nu vrea să spună altceva decât că Domnul *a intrat în duhul în durerile celor pe care i-a vindecat* și cât de deplină era compasiunea divină pentru ei. Aceasta nu are nimic de-a face cu lucrarea Sa de ispășire, care a fost împlinită exclusiv pe cruce.

Ceea ce este atât de greșit și de rău în toată această chestiune este că din vindecarea prin credință *se face un sistem* în care, fără îndoială, magnetismul și lucruri similare joacă un rol important. De asemenea, nu trebuie uitat că, pentru persoanele care pretind că vindecă, câștigul financiar este adesea cauza și scopul. Dar când banii și Evanghelia sunt amestecate, acest amestec dă întotdeauna un rezultat dăunător Evangheliei. „Argint și aur n-am”, i-a spus Petru ologului, care, desigur, nu-i putea da nimic (Faptele apostolilor 3), iar lui Simon, vrăjitorul, i-a spus: „Argintul tău să fie împreună cu tine spre pieire!” (Faptele apostolilor 8.20). Dependența smerită față de Dumnezeu și simplitatea credinței sunt lucrurile de care avem nevoie, nu un sistem care impune cerințe incompatibile cu starea de decădere în care se află Biserica astăzi.

Titlul original: Glaubensheilungen

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 16-23

² În cazurile în care Dumnezeu vrea în mod evident să nu vindece, nu trebuie să presupunem întotdeauna, ba nici măcar de obicei, că este vorba de un „păcat care duce la moarte”. Acesta din urmă este mai degrabă un caz excepțional. Boala poate fi o pedeapsă pentru cei pe care Domnul îi iubește; poate fi, de asemenea, pur și simplu o consecință a slăbiciunii trupului nostru, în care suspinăm (compară cu Romani 8.23). Dumnezeu permite uneori ca bolile să vină asupra copiilor Săi, pentru a-Și îndeplini planurile înțelepte și pentru ca ei să recunoască puterea lui Hristos care se odihnește asupra lor.